

ledes, at han egentlig var enig i de Betænkeligheder, som her er kommet til Orde; jeg beklager, at den højtærede Statsminister i Dag har brugt det Udtryk, at denne Bestemmelses Udeladelse kun har juridisk, formel Betydning. Jeg tror ikke, at det er rigtigt. Jeg tror i Virkeligheden, at det i højeste Grad har Betydning, thi derved paalægges der Nationalbanken en Forpligtelse, ganske vist en begrænset Forpligtelse, som vil medføre, at der fremkommer en Begrænsning af selve Seddeludstedelsen, hvad der efter min Opfattelse er afgørende i hele dette Forhold.

Jeg har nævnt dette her, fordi det er rigtigt at gøre sig klart, at selv om der kan opnaas Enighed mellem Partierne, vil det dog være nødvendigt, forinden Forslaget kan vedtages her i Rigsdagen, at der fra Nationalbankens Ledelse foreligger en klar Tilkendegivelse af, at den paatager sig denne Forpligtelse absolut og ubetinget. I og for sig kan jeg vanskeligt tænke mig, at der fra Nationalbankens Side kan rejses nogen berettiget Indvending derimod. Forslaget er, som det her foreligger, efter at det har været behandlet i Folketinget, præget af stor Hensynsfuldhed og Imødekommenhed overfor den seddeludstedende Bank og strækker sig overordentlig vidt med Hensyn til at yde Støtte for Nationalbanken. Jeg skal i saa Henseende nævne, at den Minimalkurs, der her fastlægges for Kronen, jo i Virkeligheden er en meget lav Kurs, og det er en meget svag Stigning der kræves. Der kræves ikke, at Kronen skal op i nogle og 80 Ø., som den var for to Aar siden, eller i nogle og 70 Ø., som den var for et Aar siden; der forlanges kun dette, at den lave Kurs, der gælder i Øjeblikket, skal være Minimalkurs. Det vil med andre Ord sige, at man accepterer den nuværende Tilstand, og der er derfor heller ikke Tale om, at man ved at vedtage et Lovforslag som dette kræver rigoristiske Foranstaltninger i Retning af Kreditindskrænkning. Man kan sige, at der bliver sat en Grænse for Kreditgivning paa Basis af Seddeludstedelse og maaske bliver stillet Krav om en gradvis mindre Nedbringning, men alle, som beskæftiger sig med dette Problem, vil være klar over, at naar man ikke vil gaa den Vej, kan Problemet ikke løses. Selvfølgelig er der her Tale om en Forpligtelse for Nationalbanken, det er der; men Nationalbanken var jo i tidligere Tider aldeles ikke uforpligtet, men havde tværtimod meget strenge Forpligtelser paa sig, og jeg mener, det er nødvendigt, at vi gaar over til i Stedet for som tidligere at give et betingelsesløst Moratorium at

give et Moratorium, hvortil der er knyttet Betingelser i Form af en Forpligtelse. Det maa være saadan, at der kan stilles Betingelser; man maa kunne kræve, at den seddeludstedende Bank skal holde sine Gældsbeviser, sine Sedler i en vis Kurs.

Dernæst maa jeg anse det for en Imødekommenhed, at der stilles en saa stor Valutarereserve, et Beløb af indtil 40 Millioner Dollars, til Raadighed for Nationalbanken. Der ligger i denne Foranstaltning fra Lovgivningsmagtens Side ikke blot Imødekommenhed, men ogsaa en stor Tillid til Nationalbanken. Fra forskellige Sider er der fremført den Betænkelighed, at der her var skabt en Mulighed, som kunde misbruges, thi der er ikke Tvivl om, at hvis vi ved Laan indfører 40 Millioner Dollars fra Udlandet og omsætter dem i danske Kroner, vil det medføre en Stigning i Kronens Kurs, som, hvis Nationalbanken vilde handle i anden Aand end den, der ligger til Grund for Lovforslaget, kunde bruges til en øget Seddeludstedelse, hvilket vilde medføre, at vi kom i valutamæssig Henseende fra Asken i Ilden. Jeg forudsætter naturligvis, at et saadant Misbrug af denne Kredit, som ikke er tilsigtet, heller ikke vil kunne finde Sted, men naar Partierne i det andet Ting er gaaet med til at yde denne Støtte — og det kan være rigtigt, at den ydes —, maa jeg dog sige, at man her har været meget rundelig, thi naar man stabiliserer paa et saa lavt Stade, som der her er krævet, ved 65, skulde det ikke synes nødvendigt, at der var en saa stor Valutarereserve til Stede; hvis man forlangte, at man skulde gaa op til 70 eller 80, kunde det bedre forstaaes. I og for sig kan det heller ikke hævdes, at det er Statens Pligt at tilvejebringe en Reserve for den seddeludstedende Bank. Men jeg nævner altsaa, at denne Reserves Tilvejebringelse i Virkeligheden betyder en stor Imødekommenhed overfor Banken.

Endelig vil jeg i denne Forbindelse ogsaa nævne, at man fra alle Partiers Side gaar med til, at Staten skal tilbagebetale sin Gæld til Nationalbanken. Jeg bemærkede i denne Forbindelse med Tilfredshed, at den højtærede Statsminister anførte, at det ikke blot var Meningen at tilbagebetale de 40 Mill. Kr., men ogsaa, selv om det ikke har fundet Udtryk i Forslaget, at arbejde for en saadan Ordning, at Staten i Fremtiden undgaar at trække paa den seddeludstedende Bank. Dette vil jeg i og for sig ikke kalde en Imødekommenhed, thi jeg forstaaer meget vel, at naar vi stiller Krav til Nationalbanken, kan denne med Rette sige til Staten: Saa maa I heller ikke